

Delivering Serbia to NATO and the betrayal of Russia - IPAP program (Испоручивање Србије НАТО-у и издаја Русије - програм ИПАП)

Откуда наслов текста прво на енглеском, а затим превод на српски језик? Одговор је врло једноставан - да бисмо били у евроатлантском тренду и њиховим „вредностима“, у складу са последњом степеницом до пуноправног чланства у НАТО, која се назива Individual Partnership Action Plan - IPAP (Индивидуални акциони план партнерства - ИПАП)[1]. Односно вешћу која је последњих дана узбуркала српску интелектуалну и свеколику јавност.

Будимо, дакле, онакви како нам је Алијанса поставила државну управу, систем одбране и Војску Србије, где је поодавно (тамо негде још од 2003.године) први и најважнији услов каријерног вођења кроз професионалну службу и постављења на највише дужности (пре било каквог искуства) познавање, владање и активно коришћење наведеног језика према стандарду STANAG 6001.[2] Стандарда који су нам НАТО „пријатељи“ буквално прописали као сталну обавезу кроз такозвани ПЕЛТ - Програм оспособљавања у области енглеског језика (PELT - Partnership Project for English Language Training).[3]

Без тог услова не може се бити евроатлантски савезник, нема „интероперабилности“, ништа од „оперативних и функционалних способности“ (термин „борбена готовост“ је избачен из употребе и забрањен), нема ни Европске уније и нема заштите, сада је ваљда јасно, од руског „агресора“, како нам то поручује амерички генералски кор[4], који доминира Алијансом (па тако и Европом), зар не?

Јер, јесмо ли или нисмо партнери, односно савезници? Или се и даље заносимо тзв. неутралношћу?

Шта је то најбитније у наслову?

Термин „delivering“. Или, да будемо врло практични - „delivery unit“, што би рекли српски министри, поштоваоци и љубитељи лика и дела и верни ђаци Ентонија Блера, познатог идејног творца и кључног рализатора плана „Апокалипса“ - пиратске и илегалне операције у виду треће и четврте фазе оружане агресије на СР Југославију 1999.године (видети текст: [Тони Блер - повратак јахача Апокалипсе](#)).

Значи, симболично „delivery unit“ или „централна деливери јединица“ за улазак у Европску унију, иде, и то је сада свима ваљда јасно, преко ИПАП програма. А „јединица“ за испоручивање Србије се, из стратешке визуре, назива НАТО.

Да простудирамо још једном ИПАП о коме је први пут озбиљније проговорено и темељно написано више текстова управо на порталу Фонд стратешке културе[5], док су главни медији мање више ћутали или потпуно игнорисали тотални карамбол Србије, одбране и Војске. Алармирали смо јавност у реалном времену, тако што је појашњена генеза и историјат програма „Партнерство за мир“ и јасно дефинисана велика постпетоктобарска, континуирана игра НАТО-а у Србији, која досеже пуни интезитет управо последњих пар година, месеци и дана, под влашћу Александра Вучића, онога који ће дефинитивно „угасити фењер“.

Од када је обелодањено да министри Ивица Дачић и Братислав Гашић путују у Брисел 18.марта ове године, где ће свечано, у име Србије, потписати званични документ под називом „Индивидуални акциони план партнерства (ИПАП) Републике Србије и организације северно-атлантског уговора (НАТО)“, који је (полу)прикривено усвојен од стране Владе Србије 20.децембра минуле, а врло транспарентно од стране Савета НАТО 15.јануара ове године, неуобичајено се заинтересовала јавност и кренула су новинарска и бројна војноаналитичарска пера, коментатори, експерти, професори са разноразних факултета и ини стручњаци, да тумаче мане и предности тог НАТО корака као последње фазе пред пуноправно чланство у Алијанси.

Delivering Serbia to NATO and the betrayal of Russia - IPAP program (Испоручивање Србије НАТО-у и издаја Русије - програм ИПАП)

Неки од њих нескривено лобирају и износе предности, а сви заједно (као по команди) невешто се баве периферијом, дакле, небитним стварима, нигде суштине и нигде прозивања и објашњења - ко је, од када, колико, како и до ког нивоа допринео том „успеху“, који ће и дефинитивно пољуљати мукотрпно грађене односе са братском Русијом и ставити нас насупрот ње, у противнички табор.

Рецимо, тешко да се било где може прочитати да основни разлог досадашњег неуласка у НАТО није само то што је већинска српска јавност против те злочиначке организације (нашао би се модус како изиграти Србе), већ пре свега чињеница што са територијалним (и сваковрсним) разваљивањем Србије није завршено. НАТО не прима у пуноправно чланство оне који су још увек његов објекат, односно жртва. А и што би то чинили када је „партнерски“ однос сасвим довољан за потпуни утицај, руковођење и нескривено омеђивање евроатлантског простора? Ко не верује нека прочита „Оквирни документ“ НАТО-а којим се 1994.године успоставља „Партнерство за мир“ и где се у 1.члану недвосмислено наглашава да чланице тог програма припадају „евроатлантском региону“.[\[6\]](#)

Наравно, у тој смешној и истовремено жалосној причи и свеопштој ларми, не могу се чути ставови, размишљања, праве експертске анализе, рецимо, пензионисаних генерала и адмирала (и пуковника), који су не само на теоријском пољу компетентни (јер су деценијама школовани за ту област), него су мирнодопском и ратном праксом, дакле богатим искуством, научно верификовали своја знања.

А успех и тако важан „резултат“ који се назива ИПАП, припада, ипак и несумњиво, онима који су причајући бајке и бусајући се у „јуначке“ српске груди, класичном, врло озбиљном и унапред смишљеном субверзивном преваром, пројектованом управо од НАТО савезника, приграбили власт 2012.године и држе је свим силама.

Зашто је коначни успех њихов?

Зато што ИПАП никада не би прошао да није договорен и усвојен унапред припремљени Бриселски споразум („први“ који је потписао тадашњи премијер иницијалима „I.D.“), а затим и неколико „других“, од којих посебну пажњу заслужује онај однедавно, који се односи на предају српског правосуђа (последње српске барикаде на КиМ) младој нарко-нато држави под називом „Косово“. То су били кључни услови, једноставно, домаћи задатак. И десило се. И ето нам ИПАП-а.

О свему томе је врло јасно и недвосмислено проговорио онај који је, хтели то или не, компетентан у овој НАТО области, Драган Шутановац, бивиши министар одбране, када је средином децембра 2014.године, учествујући у емисији „Ђавољи адвокат“, изражавајући наводно чуђење и дилему дословно изнео следеће „...није јасно шта се сада дешава у Влади Србије, када је тај Програм откочен“. Да ли нам је потребан бољи доказ?

(видети текст: [Јесмо ли за улазак у НАТО или нисмо, генерале?](#))

И одједном сви откривају топлу воду и проналазе рупе по саксијама. И „ниоткуда“ исправна тумачења да је обавезно предворје за улазак у ЕУ, уствари, НАТО. Да „европски пут“ води искључиво преко атлантске пречице. И то је примаран услов. Тако је одлучено још негде почетком 21.века (или нисмо пажљиво пратили бројне самите Алијансе) и тако је пракса показала. Или је потребно наводити примере Румуније, Бугарске, Хрватске.....?

Шта ми Срби нисмо видели, односно шта су превидели (намерно или не) они који су, макар из моралних разлога, били дужни да нас истинито информишу и едукују?

Delivering Serbia to NATO and the betrayal of Russia - IPAP program (Испоручивање Србије НАТО-у и издаја Русије - програм ИПАП)

Од силног кабинетског и теоријског разматрања због чега ИПАП и што баш у овом тренутку тако значајно приближавање НАТО-у и подизање атлантске лествице, нису желели да виде и протумаче (годинама и посебно месецима уназад), рецимо, следеће врло важне активности:

- недавни долазак високе делегације Алијансе коју је предводио, ни мање ни више него Френк Боланд, помоћник генералног секретара Алијансе на позицији шефа Директората за планирање снага НАТО, који је у складу са програмом ПАРП (*Процес прегледа и планова*) вршио „процену“ а, уствари, спроводио класичну контролу и инспекцију стања у систему одбране Србије са тежиштем на Војсци; стручно речено недвосмислени однос надређени-подређени и операционализација истог (видети текст: [НАТО и Војска Србије - ко кога контролише и прегледа и ко коме командује](#));
- званична посета америчког адмирала Марка Фергусона, команданта Здружених снага НАТО у Напуљу (тзв. Јужно крило Алијансе)[\[7\]](#), којом приликом је циљ доласка био - непосредни увид у стање „партнера“ и припрема српских министара за пут у Брисел; дакле, командант који је директно одговоран испред западног савеза за овај део света, у вези са чим има на располагању „Војну канцеларију НАТО (MLO)“ инсталирану усред Министарства одбране; да подсетимо, Команда у Напуљу била је носилац не само оружане агресије 1999., већ је учествовала у припреми савезничке ОВК 1998.године (као и раније), почев од обуке, опремања, преко логистике до стварања услова за илегално убацивање преко државне границе; и још нешто, за спровођење свих тадашњих резолуција СБ ОУН (1998.) о контроли СРЈ, од неба до земље, управо је ова Команда играла главну, оперативну улогу. Баш онако како ће чинити од 1999. до данас.[\[8\]](#)
- нису правовремено уочени (а биће да су намерно игнорисани) следећи погубни процеси који су интезивно, више од 10 година претходили ИПАП-у, без чега се не би дошло до тог циља, и то су:
- Индивидуални програм партнерства и сарадње (Individual Partnership and Cooperation Programme, IPСР); значи не ИПАП него претходница.
- Програм за изградњу интегритета (Building Integrity Programme); првобитно то је био Акциони план партнерства за изградњу институција одбране (the Partnership Action Plan on Defence Institution Building, PAP-DIB).
- Учешће у раду Војног комитета евроатлантског партнерства (EAPMC), Политичког партнерског комитета (PPC), у Конференцији националних директора за наоружање (CNAD), у Комитету за кодификацију (AC/135).
- Концепт оперативних способности (Operational Capabilities Concept, OCC).
- Група за реформу одбране (енг. Defence Reform Group, DRG) - специфичан програм намењен искључиво Србији.
- *Процес Планирања и прегледа (Planning and Review Process, PARP) као основни механизам Програма „Партнерство за мир“ кроз који декларисане јединице достигну интероперабилност са јединицама држава које имплементирају општеприхваћене стандарде Савезничке команде за операције, као и даљи развој оперативних и функционалних способности за извршавање задатака.*
- Програм за унапређење образовања у области одбране (Defence Education Enhancement Programme - DEEP).

Обратимо пажњу - у наведеним (под)програмима, концептима и посебно у специјално формираној „Групи за реформу одбране“ (која нас је истински дотукла), као и у оквиру ПАРП-а као основног механизма „процене и прегледа“, ангажован је, званично од 2006. а незванично од 2001.године, импресиван број што војних (подразумева се и обавештајних) што цивилних експерата НАТО. Ради се о стотинама и стотинама активности (укључујући и вежбе тактичког нивоа „интероперабилних јединица“), како на нашим тако и на теренима НАТО, односно

Delivering Serbia to NATO and the betrayal of Russia - IPAP program (Испоручивање Србије НАТО-у и издаја Русије - програм ИПАП)

полигонима, вежбаљима, радионицима, школским и осталим учионицима и кабинетима за усавршавање и курсирање кадра.

Ето нам одговора како смо „реформисали“ систем одбране и Војску према НАТО стандардима и процедурама достигавши тако последњи стадијум на наведеном путу, значајно преобликујући свест њених припадника (од водника до генерала) на тековинама и достигнућима дојучерашњих (и вечитих) агресора, одбацујући властите тековине. Да додамо, термин реформа по дефиницији значи - преформатирати постојеће, затечено стање, направити значајан отклон, то јест из корена променити суштину и формат система, односно, већине или појединих делова и подсистема.

Како је текао „мукотрпан“ посао доласка до наведене степенице?

Да се хронолошки подсетимо оног најважнијег, пресудног, што се смишљено (али и из незнања) крије или заборавља (видети текстове из серијала ФСК: „Под окупацијом и у власти НАТО - ЕУ“):

- први сусрети са врхом НАТО-а већ у новембру 2000. године и то у Бриселу (Човић и Свилановић) и својеврсно аболирање за нелегалну оружану агресију;
- званичан скуп јуна 2001. у војном објекту „Моровић“ одабраног дела државног и војног врха СРЈ и врха Алијансе, када је прелиминарно прихваћен (наложен) програм „Партнерство за мир“ и евроатлантска оријентација земље;
- Одлука ВСО а затим и Одлука Савезне владе од 25. априла 2002. године када је усвојена Информација о приступању програму „Партнерство за мир“, а затим успостављена Интерресорна група за координацију припремних активности за приступање СР Југославије програму „Партнерство за мир“, из августа те исте године;
- истовремено почетак школовања и курсирања војног кадра по НАТО центрима и други видови интензивне међуармијске сарадње са НАТО и појединачним чланицама савеза;
- гашење армија као најважнијих стратегијских групација, кидање кичме војске и радикално смањење људства мирнодопских и ратних јединица и борбене технике;
- брутално чишћење ратног кадра од 2001. до 2004. као континуирани, повезани процес према налозима НАТО-а, који ће се у целини завршити до 2008. године;
- довођење Бориса Тадића на место министра одбране у марту 2003. године и противзаконита измена организацијске шеме МО и Војске, препотчињавањем Генералштаба министру одбране и одузимањем командних надлежности начелнику ГШ, чиме је Штаб Врховне команде трајно постао помоћно тело удаљено од врховног команданта Војске;
- званична посета Џорџа Робертсона, генералног секретара НАТО (осуђеног ратног злочинца) с краја те 2003. године и дефинитивно приклањање западном политичком и војном савезу, односно препотчињавање и стављање система одбране СЦГ (Србије) у целини;
- постављање високих официра НАТО, предвођених генералом Џон Мур-Биком, на формално саветничка места у врху Министарства одбране, чиме је легализован својеврсни мини-штаб НАТО-а усред Београда;
- преформатирање организације Војске од 2004. године (гашење корпуса) и прелазак на „оперативно-функционалну“ организацију, којом је значајно (и одлучујуће) редуковано бројно стање људства и борбене технике и потпуно измењена физиономија и намена оружане силе;
- масовна елиминација оруђа и оружја кроз тзв. дезангажовање и проглашавање вишком, а затим покретање процеса продаје и уништавања импозантне количине која је набављана деценијама;
- СОФА споразум са САД и покретање процеса интезивне сарадње (независно од програма

Delivering Serbia to NATO and the betrayal of Russia - IPAP program (Испоручивање Србије НАТО-у и издаја Русије - програм ИПАП)

ПзМ) кроз „Програм државног партнерства Србије и Охаја“;

- отварање НАТО војне канцеларије у Београду (MLO) с краја 2006.године и (не)формална предаја Алијанси командних палица над Министарством одбране и Војском Србије;
- финална фаза „реформе“ током 2005., 2006. и 2007.године, када су угашени последњи састави оперативног нивоа и успостављен тзв. бригадни систем, чиме је оружана сила земље сведена на декор и пројектовану полуку НАТО-а у овом делу Балкана, са мање од 29 хиљада припадника у миру и не више од 70 хиљада у рату;
- у периоду 2007.-2009. израда и усвајање Закона о одбрани и Закона о војсци, а затим Стратегије националне безбедности, Стратегије одбране и Стратегијског прегледа, чиме су стандарди и процедуре Алијансе, затим политика одбране, као и организацијска, формацијска, логистичка и свеколика одбрамбена и војна поставка система, у целини уподобљене НАТО-у; и крем на торту, укидање обавезног служења војног рока, чиме је српском народу ударен нож у груди.

Дакле, од Војислава Коштунице, Мирољуба Лабуса и Бориса Тадића, преко Првослава Давинића, Зорана Станковића, Драгана Шутановца, до Александра Вучића, Небојше Родића, Братислава Гашића и актуелног „врховног команданта“ Томислава Николића (кога више нико ништа и не пита). Тежак, дуготрајан и изнад свега од стране НАТО-а вешто вођени, непрекинути процес, све док се нисмо буквално довели до ИПАП-а. Даље више ништа није битно.

И пре свега, био је то рад према јединственом плану, буквално штафетна предаја задатака без права на суштинску критику претходника или скретања за зацртаног пута, беспоговорно извршавање преузетих обавеза и стално надограђивање процеса, који су поменути политичари својевољно прихватили.

А да су тзв. европски и атлантски НАТО пут једна те иста аутострада, односно, да је политичко-војна компонента уобличена у западном савезу примарна и да без ње нема учлањења у ЕУ, суви докази то потврђују управо у документу који ће заједнички потписати Дачић и Гашић са једне и (претпостављамо) генерални секретар НАТО-а Јенс Столтенберг, са друге стране.

Шта тамо пише и која се питања третирају?

Садржај документа је разрађен у четири поглавља која обухватају следеће области: (1) политички и безбедносни оквир, (2) одбрамбена и војна питања, (3) јавна дипломатија, научна сарадња, систем управљања кризама и планирања у ванредним ситуацијама, (4) заштита тајних података.

Свим поглављима, па тако и документу у целини, заједничка је следећа одредница формулисана у првом, тачка 1.1. „спољна и безбедносна политика“, циљ 2., активност 1. где се дословно каже: „обезбеђивање координације и комплементарности између ИПАП и процеса ЕУ интеграција“.

Има ту свега и свачега, чак и не вреди губити време читајући папир у прилогу (фуснота број 1), али је основна поента да је процес евроинтеграција директно завистан од процеса НАТО-ИПАП програма, тачније у мери напредовања на том путу. Посебно се наглашава усаглашавање „заједничке безбедносне политике“ и потреба „подизања јавне свести“.

А шта то представља претпостављам да је разумљиво - нескривено удаљавање од Русије и осталих источних пријатеља који су управо на удару НАТО-а и европских „партнера“ и то тако што ћемо проћи кроз наштимовану атмосферу наводних притисака након којих ћемо, подразумева се, „морати“ да попустимо. Што се тиче „јавне свести“, то је оно што слушамо

Delivering Serbia to NATO and the betrayal of Russia - IPAP program (Испоручивање Србије НАТО-у и издаја Русије - програм ИПАП)

годинама – промена српске генетске матрице, ваљда у настојању да се из православног духа преобратимо већински у „протестантски“ начин живота и размишљања. Нема се шта додати, крајње „хумано“ и у складу са Новим светским глобалистичким поретком.

И за крај, прави мали бисер у тачки 2.5. „економија одбране“ у којој се третира „модернизација Војске укључујући набавку сложенијег наоружања и војне опреме, као што су беспилотне летелице, теренско возило, основни школски авион, опрема за везу, војничка опрема...“ и наглашава да ће се тај процес одвијати у складу са расположивим финансијским средствима. Да није крајње жалосно зато што смо видели како је Војска „модернизована“ од петог октобра до дана данашњег, толико да то изазива потпуни презир већине народа, заиста би било смешно или бар за рубрику дневних гласила под слоганом „веровали или не“.

Да закључимо – када то ми подижемо савезничку лествицу у односима са НАТО и ЕУ на максимални ниво?

У тренутку када је Алијанса нарогушена према Русији до граница пуцања и врши интензивне припреме најмање за сукоб регионалних размера, не би ли је сломили и поцепали. А познато је из историје да такви конфликти врло брзо прерастају у глобални рат. Свакодневно видимо да многобројна дешавања не само на простору Украјине и непосредном суседству, већ и на Црном мору, на Балтику, на Атлантику, недвосмислено потврђују напред наведену претпоставку и предвиђање чине утемељеним.

Истовремено Србија је на коленима, али дословно. Тумарамо из дана у дан и присуствујемо великој и последњој распродаји и пљачки онога што је преостало од некада богате земље.

Ипак, важно је да смо и даље „неутрални“. Поново као из оне напред наведене рубрике или неког масног вица. Да, можемо то, у коначном, дефинисати као „ИПАП неутралност“, не би ли смо добили још који месец на времену и бежању од истине.

Београд, српска престоница, је као и '41., отворени (и небрањени) град – нема ни једног тенка, хаубице, ракетног система, авијација је на издисају, нема ни пешадију. Нема регрута, нема резерве. А тако је (и још горе) у остатку остатка Србије.

Осим на југу земље који смо (за сваки случај) оивчили граничном међом и царинским прелазима. Тамо израстају нове „оружане снаге Косова“, стари, проверени, ратни савезници нашег савезника, кога називамо, да завршимо онако како смо и почели, на енглеском језику – North Atlantic Treaty Organization (NATO).

ИПАП је, дакле, “delivery unit” за Goodbye Serbia...

УПУТНИЦЕ

[1] <http://www.mfa.gov.rs/sr/images/ipap/ipap.pdf>

[2] <http://www.mod.gov.rs/stanag/>

[3] http://www.mod.gov.rs/stanag/index_direkcija_pelt.php

[4]

<http://www.nspm.rs/hronika/ben-hodzs-putin-zeli-da-unisti-nato-ukrajini-teba-poslati-1.000-tenkova-d-a-bi-putina-skuplje-kostao-rat.html>

[5]

Delivering Serbia to NATO and the betrayal of Russia - IPAP program (Испоручивање Србије НАТО-у и издаја Русије - програм ИПАП)

<http://srb.fondsk.ru/news/2014/12/31/pod-okupacijom-i-u-vlasti-nato-eu-kako-smo-reformisali-i-modernizovali-sistem-odbrane-i-voisku-1.html>

<http://srb.fondsk.ru/news/2015/01/13/pod-okupacijom-nato-eu-kako-smo-reformisali-modernizovali-sistem-odbrane-i-voisku.html>

<http://srb.fondsk.ru/news/2015/01/28/pod-okupacijom-i-u-vlasti-nato-eu-kako-smo-reformisali-i-modernizovali-sistem-odbrane-i-voisku-protivustavna-smena-nachelnika-generalshtaba-3.html>

<http://srb.fondsk.ru/news/2015/02/03/voina-taina-voine-sluzhbe-kobre-odbrana-neodbranivog.html>

[6] http://www.mod.gov.rs/sadrzaj.php?id_sadrzaja=4359

[7] http://www.mod.gov.rs/sadrzaj.php?id_sadrzaja=7916

[8] <http://jfcnaples.nato.int/page11703110.aspx>